

BIULETYN

15.08.2015

NSZZ "SOLIDARNOŚĆ" ZIEMIA RADOMSKA 771

35 ROCZNICA POWSTANIA NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"

NSZZ

SOLIDARNOŚĆ

XI posiedzenie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska kadencji 2014-2018

28.07.2015

Zebranych powitał przewodniczący ZR Zdzisław Maszkiewicz, a następnie przedstawił porządek obrad, który, po przyjęciu niezbędnych poprawek, przyjęto jednogłośnie. Następnie sekretarz ZR Zbigniew Dziubasik odczytał uchwały ZR z poprzedniego posiedzenia oraz decyzje Prezydium ZR.

Kolejnym punktem obrad był wybór nowego sekretarza ZR oraz skarbnika ZR w związku z odejściem 31.07. pełniącego obie te funk-

cje Zbigniewa Dziubasik na emeryturę. Przewodniczący Maszkiewicz zaproponował, by funkcję skarbnika objęła Maria Górską a funkcję sekretarza Krzysztof Kośla.

Członkowie ZR wybrali najpierw komisję skrutacyjną w składzie Andrzej Wójcicki, Marek Kiciór, Dariusz Sobczak, która po ukonstytuowaniu przystąpiła do przeprowadzenia wyborów na obie w/w funkcje. W głosowaniu wzięło udział 17 uprawnionych członków ZR. Maria Górską została wybrana – 17 głosami, a Krzysztof Kośla – 15 głosami (2 osoby wstrzymały się od głosu).

Następnie ZR przyjął rozliczenia finansowe kosztów organizacji obchodów 39. rocznicy Radomskiego Czerwca'76 oraz 35. rocznicy Powstania NSZZ „Solidarność” w Nieznamierowicach.

Potem wiceprzewodniczący ZR Krzysztof Kośla omówił przygotowania do regionalnych obchodów 35 rocznicy powstania NSZZ „So-

(cd. na str. 2)

KOLEJNY NUMER „BIULETYNU” UKAŻE SIĘ 15 WRZEŚNIA

XI posiedzenie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska kadencji 2014-2018

(cd. ze str. 1)

lidarność” (30-31 sierpnia w Radomiu). Następnie Marek Kicior przedstawił zebranym szczegółły dotyczące udziału związkowców Z Regionu Ziemia Radomska w krajowych obchodach 35. rocznicy powstania NSZZ „Solidarność”, które odbędą się 29-30 sierpnia w Gdańsku.

Przewodniczący Zdzisław Maszkiewicz poinformował zebranych o planowanych na 16.08.2015 r. uroczystościach wprowadzenia relikwii bł. Ks. Jerzego Popiełuszki do Kościoła pw. NMP Królowej Polski w Pionkach. Organizatorem jest TKK NSZZ „Solidarność” Pionki. Początek uroczystości o 12.15.

W sprawach różnych Kazimierz Staszewski, członek KK NSZZ „Solidarność”, przedstawił sprawozdanie ze swojej kilkuletniej walki z pracodawcą – ZTE Radom oraz podziękował ZR za pomoc udzielaną mu w tej walce ze szczególnym uwzględnieniem Zdzisława Maszkiewicza, Krzysztofa Kośli, Andrzeja Wójcickiego, Marka Kiciora i Marka Małysy.

Przewodniczący ZR Zdzisław Maszkiewicz wręczył też obecnym na posiedzeniu członkom ZR wydawnictwa okolicznościowe i dyplomy gratulacyjne z okazji 35. rocznicy Powstania NSZZ „Solidarność”, część z nich przekazując także na ręce Mirosława Gospodarczyka, przewodniczącego Regionalnej Komisji Rewizyjnej, z przeznaczeniem dla członków tego gremium związkowego.

SZKOLENIA

Aktualizacja szkoleń

1. Szkolenie „Rozwiązywanie konfliktów. Spory indywidualne i zbiorowe”
Zagadnienia:
- Mediacja w sporach.
- Legalność strajku.
- Procedury rozwiązywania sporów.
 2. Szkolenie „Zwolnienia grupowe i indywidualne z przyczyn nie dotyczących pracowników” r. Zagadnienia: Analiza ustawy z 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. 2003 nr 90 poz. 844).
 3. Szkolenie „Teoretyczne podstawy negocjacji”.
Zagadnienia:
- Rodzaje i style negocjacji.
- Formułowanie celów negocjacyjnych, ofert i stanowisk.
- Techniki i taktyki negocjacyjne.
 - 4 Szkolenie „Warunki skutecznych negocjacji”.
Zagadnienia:
- Ustalanie procedur negocjacyjnych.
- Budowanie zespołu negocjacyjnego.
- Negocjowanie regulaminów porozumień.
 5. Szkolenie z udzielania pierwszej pomocy.
- Szkolenia 1-5 zorganizowane zostaną w siedzibie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska przy ul. Traugutta 52 w Radomiu. Będą one nieodpłatne i skierowane szczególnie do przewodniczących oraz członków organi-

BIULETYN

Solidarność

zacji zakładowych, międzyzakładowych i podzakładowych naszego Regionu.

UWAGA!!!

Zapisy na szkolenia przyjmowane są w sekretariacie ZR – tel. 483623804 lub przez wiceprzewodniczącego ZR Krzysztofa Koślę – tel. kom. 722394343. Zainteresowani, którzy zapiszą się na szkolenie lub szkolenia zostaną poinformowani o ich dokładnej dacie na co najmniej tydzień przed ich organizacją. Komisje, które zorganizują szkolenie dla swoich członków we własnym zakresie otrzymają od Zarządu Regionu refundację kosztów wykładowcy.

Informacje/zaproszenia

16 sierpnia 2015 r. Zarząd Regionu zaprasza na uroczystość wprowadzenia relikwii bł. Ks. Jerzego Popiełuszki do Kościoła pw. NMP Królowej Polski w Pionkach. Organizatorem jest TKK NSZZ „Solidarność” Pionki. Początek uroczystości o 12.15.

17 i 18 sierpnia 2015 r. Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska zaprasza członków i sympatyków Związku do udziału w obchodach 39. rocznicy śmierci ks. Romana Kotlarza.

Program obchodów:

17.08 – godz. 8.00 wyjazd do Konieńtów, nabożeństwo przy grobie ks. Romana.

18.08. – godz. 16.00, Radom – złożenie kwiatów i zapalenie zniczy pod obeliskiem na Rondzie Ks. Romana Kotlarza w asyście delegacji związkowych oraz pocztów sztandarowych.

– godz. 17.00, Pelagów, msza św. złożenie kwiatów i zapalenie zniczy pod tablicą upamiętniającą ks. Romana Kotlarza.

APEL

Zarząd Klubu HDK PCK „NADZIEJA” przy Powiatowym Urzędzie Pracy w Radomiu i Zarząd Klubu HDK PCK przy MPK w Radomiu wspólnie z Zarządem Regionu NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” Ziemia Radomska zwracamy się z serdeczną prośbą o pomoc, poprzez oddanie krwi, na hasło:

RATUNEK - Potrzebna KREW

krwi potrzebuje
Robert Baran

nasz kolega obecnie leczony jest w Instytucie Hematologii i Transfuzjologii w Warszawie przy ul. Indiry Gandhi 14.

Wszystkich chętnych zapraszamy do oddania krwi w każdym Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa.

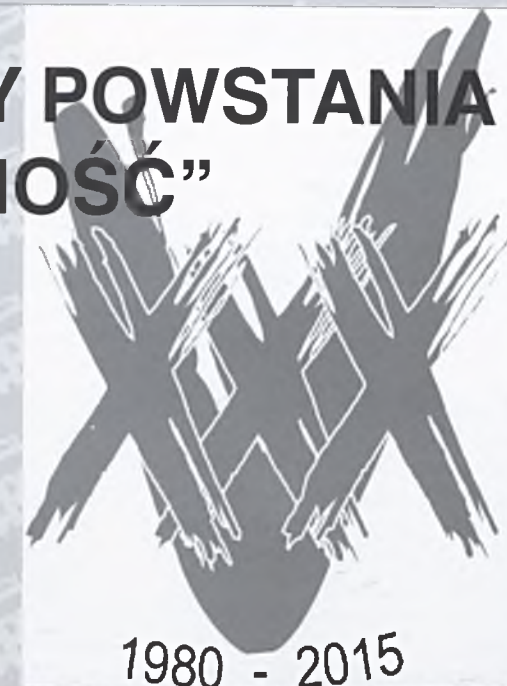

**Przewodniczącemu ZR
kol. Zdzisławowi Maszkiewiczowi
najserdeczniejsze wyrazy współczucia z powodu śmierci
TEŚCIOWEJ
składa**

**Zarząd Regionu
NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska**

Solidarność

OBCHODY 35. ROCZNICY POWSTANIA NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Program obchodów regionalnych

30 sierpnia 2015 r. (niedziela)

godz. 12.30 - uroczysta rocznicowa msza św. w Katedrze Radomskiej w intencji członków NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska oraz ich rodzin;

godz. 13.30 – złożenie kwiatów pod Krzyżem Solidarności przy placu katedralnym;

godz. 14.00 – spotkanie okolicznościowe w siedzibie Zarządu Regionu przy ul. Traugutta 52.

31 sierpnia (poniedziałek)

godz. 12.00 – modlitwa i złożenie kwiatów pod Krzyżem NSZZ „Solidarność” ustawionym w 20. rocznicę powstania Związku obok siedziby Nadleśnictwa Radom przy ul. Janiszewskiej;

godz. 17.00 – odsłonięcie tablicy pamiątkowej na frontowej ścianie siedziby Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska przy ul. Traugutta 52.

Krajowe obchody 35. rocznicy powstania NSZZ „Solidarność”

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska informuje, że organizuje wyjazd do Gdańska na krajowe obchody 35. rocznicy powstania NSZZ „Solidarność” 29-30 sierpnia 2015 r. Kolejne informacje o wyjeździe będziemy podawać na stronie internetowej Zarządu Regionu.

Program wyjazdu

29.08.2015 r. – sobota

ZE SŁUŻBY ZDROWIA

*Szanowne Koleżanki, Szanowni Koledzy,
Przewodniczący Zarządów Regionów NSZZ Solidarność*

W związku z kłamliwym pismem Zarządu Ogólnopolskiego Związku Pielęgniarek i Położnych kolportowanym w szpitalach i przychodniach oskarżającym NSZZ. Solidarność o blokowanie podwyżek dla ww. grup zawodowych uprzejmie informuję:

W lutym trwały prace trzech central związkowych - Sekretariatu Ochrony Zdrowia NSZZ Solidarność, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pielęgniarek i Położnych oraz Federacji Pracowników Ochrony Zdrowia [OPZZ] - nad wspólnymi działaniami w walce o wzrost wynagrodzeń dla pracowników naszej branży. Wypracowano porozumienie, którego treść zamieszczamy w załączniku. Tuż przed planowaną wspólną konferencją prasową panie z OZZPiP wycofały się z rozmów i rozpoczęły indywidualne rozmowy z Ministerstwem Zdrowia o których piszą w liście do Premier Ewy Kopacz, że prowadzone były „na życzenie ministerstwa” w tajemnicy i lojalności. Pełną treść listu zamieszczamy w kolejnym załączniku.

Z całą mocą oświadczamy, iż nasz Związek zrzeszający liczne grupy zawodowe w służbie zdrowia, ma obowiązek domagać się podwyżek dla wszystkich. Także dla pielęgniarek i położnych, których tak wiele jest członkami NSZZ „Solidarność”. Podwyżka dla tej grupy jest konieczna i bezdyskusyjna, ale jeśli nie otrzymają jej pozostali pracownicy często

godz. 6.45 – zbiórka uczestników na parking przy ul. Lekarskiej

godz. 7.00 – wyjazd do Gdańska

godz. 15.30 – zakwaterowanie w Ośrodku Wypoczynkowym „Fala” w Gdańsku-Sobieszewie

godz. 16.30 – przejazd do Gdańska na główne uroczystości rocznicowe (szczegółowy program na stronie internetowej)

30.08.2015 r. – niedziela

godz. 13.00 – wyjazd uczestników do Radomia.

znacznie niższe uposażeni, to taka decyzja będzie konfliktować i tak już podzielony personel.

Powszechnie wiadomo, iż Ewa Kopacz, która wielokrotnie grała i rozgrywała swoje interesy wykorzystując do tego pielęgniarki, dziś próbuje spłacać swoje polityczne długi angażując się osobiście w negocjacje. Wobec powyższego nasze organizacje zakładowe w szpitalach i przychodniach powinny kontynuować lub rozpocząć spory zbiorowe w sprawie podwyżek.

Jednocześnie będziemy dążyć do spotkania wszystkich związków zawodowych, które zrzeszają pracowników medycznych. Nie wykluczamy również podjęcia we wrześniu akcji protestacyjnej.

Uprzejmie proszę Koleżanki i kolegów o przekazanie tej informacji do wszystkich organizacji zakładowych w szpitalach i przychodniach w Waszych Regionach. Wiele z nich nie należy bowiem do Sekcji Krajowej, bądź nie ma w regionie Sekcji Regionalnej. W razie potrzeby pytań szczegółowych prosimy o kontakt z biurem Rady.

**Ze Związkowym pozdrowieniem
Przewodnicząca Sekretariatu Ochrony Zdrowia KK NSZZ
„Solidarność”
Maria Jolanta Ochman**

*Szanowny Pan
prof. Marian Zembala
Minister Zdrowia*

Sekretariat Ochrony Zdrowia NSZZ Solidarność wyraża stanowczy protest wobec kolejnej próby dzielenia pracowników służby zdrowia, którzy w opiece nad chorym stanowią jeden zespół obsługi pacjenta. Służą pacjentowi swoimi umiejętnościami, nie szczędzą wysiłku, by umożliwić zarówno ratowanie życia chorego, jak i jak najszybszy jego powrót do zdrowia.

Jak zapewne pan Minister wie, bo jako lekarz nadal kieruje Pan pracami Zespołu Medycznego, w szpitalu pracują nie tylko pielęgniarki i lekarze, ale

(od. na str. 7)

BIULETYN

Sierpień 1980

– 35. rocznica społecznego zrywu!

Rok 1980 i jego brzemienne dla Polski wydarzenia były zaskoczeniem dla komunistycznych władarzy PRL. Społeczeństwo „uspokojone” siłą w 1976 r. i uśpione mirażami gierkowskiego dobrobytu wydawało się niezdolne do jakiegokolwiek masowego zrywu. Tymczasem po raz kolejny w historii PRL z przyczyn czysto ekonomicznych doszło do wstrząsu społecznego, który trwale, ostatecznie podkopał podstawy realnego socjalizmu w Polsce.

Tak jak w przypadku wydarzeń roku 1976 do niepokojów społecznych doszło na skutek złej gospodarki i kierowania finansami państwa przez komunistów. Narastająca inflacja, coraz powszechniejszy brak towarów w sklepach były tylko symptomami socrealistycznego krachu. Fundusze z kredytów zachodnich zużyto na konsumpcję, a nie na przemysłowe inwestycje. Nad komunistycznym rządem zawisło widmo konieczności spłaty tych narastających długów. Bezpośrednim impulsem do fali strajków w lecie 1980 roku było wprowadzenie 1. VII. podwyżki cen niektórych gatunków mięsa i wędlin. Władze wprowadzały podwyżkę świadome grożących niebezpieczeństw. Starały się wybrać dogodny dla siebie termin - na początku okresu urlopowego. By dodatkowo się zabezpieczyć nie podały początkowo faktu podwyżki cen i jej zakresu do publicznej wiadomości.

Taka taktyka nic im nie dała. 1. VII. 1980 r. wybuchły strajki w zakładach "Ursus" (Warszawa), "Autosan" (Sanok), "Ponar" (Tarnów). 2. VII. strajkowały "Ursus", jego filie w Ostrowie Wielkopolskim i Włocławku, Huta Warszawa, "Polmo" (Tczew), Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego (Mielec). Podczas strajków wysuwano głównie żądania zaniechania podwyżki lub podwyższenia płac.

Protesty miały jednak całkiem nowy w realiach PRL charakter. Na trzech wydziałach "Ursusa" powstały Komisje Robotnicze, niezależne od licencjonowanych związków zawodowych reprezentacje pracowników. W kilku zakładach wysunięto żądanie udzielenia strajkującym pisemnej gwarancji bezpieczeństwa.

W WSK Świdnik, gdzie strajk wybuchł 9. VII., utworzono Komitet Strajkowy, zaś wśród żądań znalazło się wyrównanie dodatków rodzinnych do poziomu obowiązującego w milicji.

Strajk w Świdniku rozpoczynał nową fazę. W ślad za zakładem usytuowanym niemal na przedmieściach Lublina do 20. VII. zastrajkował prawie cały lubelski ośrodek. Strajk powszechny w Lublinie objął kolejarzy, pracowników komunikacji miejskiej i innych służb komunalnych, niemal wszystkie większe czy mniejsze przedsiębiorstwa przemysłowe, budowlane i transportowe. Po raz pierwszy władze zmuszone były do publicznej informacji o strajku. Do Lublina zjechali przedstawiciele władz centralnych, z członkiem Biura Politycznego partii wicepremierem Mieczysławem Jagielskim na czele.

Równocześnie ze strajkiem lubelskim fala strajkowa nadal rozlewała się po kraju.

Sierpniowa lawina

Lipiec 1980 r. obnażył całkowite nieprzygotowanie komunistów do reakcji na masowe ruchy społeczne.

Solidarność

Wydarzenia w Polsce centralnej i Małopolsce zdezynterowały i skłóciły komunistów.

Władze biernie oczekiwały dalszego biegu wydarzeń, licząc na wyczerpanie się energii strajkowej. We wnętrzu PZPR tworzyło się wiele grup i grup, które pragnęły rzucić społeczeństwu jako kozła ofiarnego całą ekipę Gierka – ratunkiem miał być tak jak w 1970 roku "manewr personalny".

Kulminacyjnym momentem wydarzeń stał się strajk okupacyjny rozpoczęty 14. VIII w Stoczni Gdańskiej. Bezpośrednią jego przyczyną było zwolnienie z pracy Anny Walentynowicz, działaczki strajkowej z 1970 roku, czynnej w Wolnych Związkach Zawodowych. Niemal natychmiast uformował się komitet strajkowy, który wysunął m.in. żądania przywrócenia do pracy w Stoczni Walentynowicz i Lecha Wałęsy, zbudowania pomnika ofiar grudnia 1970 roku, gwarancji bezpieczeństwa strajkujących, podwyżki płac o 2000 złotych i podwyższenia zasiłków rodzinnych do poziomu przyjętego w milicji. Strajkujący zorganizowali straż robotniczą, zamknęli teren Stoczni i wprowadzili prohibicję. Nieoczekiwanie dyrekcja zgodziła się tylko na trzy pierwsze żądania mimo, że miały one charakter polityczny, a pozostałe dotyczyły spraw ekonomicznych. Stało się tak, gdyż żądania płacowe strajkujących były znacznie wyższe niż podwyżki płac udzielone w poprzednio strajkujących zakładach.

Ostatni urlop Edka

15. VIII strajk na Wybrzeżu Gdańskim rozszerzył się, obejmując pozostałe stocznie, porty, niektóre zakłady przemysłowe i komunikację miejską. W Stoczni Gdańskiej trwały rokowania dyrekcji z komitetem strajkowym. Komuniści ocknęli się i zablokowali łączność Trójmiasta z resztą kraju. Podano publicznie informację o "przerwach w pracy", bardzo pomniejszając wymiar strajków. Powagę sytuacji podkreślał nagłypowrót Gierka z urlopu w Związku Radzieckim.

16. VIII dyrekcja Stoczni Gdańskiej zgodziła się na podwyżkę płac o 1500 złotych i wprowadzenie dla stoczniowców dodatku drożyznianego. Komitet strajkowy większością głosów zdecydował zakończyć strajk. Jednak część stoczniowców pragnęła kontynuować strajk solidarnościowy z pozostałymi zakładami Wybrzeża. Utworzono Międzyzakładowy Komitet Strajkowy z Wa-

łęsą jako przewodniczącym. MKS postanowił opracować wspólne żądania, w imieniu wszystkich strajkujących prowadzić rozmowy z przedstawicielami władz centralnych i w odpowiedniej sytuacji ogłosić zakończenie strajku na Wybrzeżu Gdańskim. Nowością było to, iż w komunikacji MKS zapowiedział, że nie rozwiąże się po zakończeniu strajku, ale będzie kontrolował realizację uznanych przez władze postulatów i organizował wolne związki zawodowe.

21 na początek

Do MKS zgłosiło początkowo akces 21 zakładów, ale po 2 dniach brało w nim udział już 156 zakładów. MKS wyłonił prezydium, w którym licznie reprezentowani byli działacze Wolnych Związków Zawodowych, m.in. obok Wałęsy i Walentynowicz małżeństwo Joanna i Andrzej Gwiazdowie, Bogdan Lis i Andrzej Kołodziej. 18. VIII delegacja MKS-u złożyła wojewodzie gdańskiemu listę 21 postulatów. Pierwszy z nich brzmiał: "Akceptacja niezależnych od partii i pracodawców wolnych związków zawodowych, wynikająca z ratyfikowanej przez PRL Konwencji nr 87

(cd. na str. 5)

Solidarność

Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej wolności związkowych". Charakter polityczny miało także sześć innych żądań. Domagano się też m.in. zagwarantowania prawa do strajku oraz bezpieczeństwa strajkujących i osób wspomagających ich, przestrzegania konstytucyjnej wolności słowa, druku i publikacji, w tym zaprzestania represji wobec niezależnych wydawnictw i udostępnienia środków masowego przekazu przedstawicielom wszystkich wyznań, powrotu do pracy usuniętych po strajkach 1970 i 1976 roku, powrotu na uczelnie studentów wydalonych za przekonania oraz uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i zaprzestania represji za przekonania, podania w środki masowego przekazu informacji o utworzeniu MKS-u i publikacji jego żądań, podjęcia działań dla wyprowadzenia kraju z kryzysu rzeniu MKS-u i publikacji jego żądań, podjęcia działań dla wyprowadzenia kraju z kryzysu przez podanie publicznej informacji o sytuacji społeczno-gospodarczej i umożliwienie całemu społeczeństwu uczestniczenia w dyskusji nad programem reform itp. Pozostałe żądania dotyczyły spraw ekonomicznych i socjalnych. Najważniejsze z nich wiązały się z płacami (wynagrodzenie za okres strajku, podwyżka płac o 2000 złotych, wzrost płac stosownie do wzrostu cen), zaopatrzeniem w żywność (ograniczenie eksportu, zniesienie cen komercyjnych i sprzedaży za waluty obce, wprowadzenie kartek na mięso i jego przetwory), emerytur (obniżenie wieku emerytalnego, podniesienie rent i emerytur starożytności), skróceniem czasu pracy (wszystkie soboty wolne), opieką zdrowotną, budownictwem mieszkaniowym, udogodnieniami dla pracujących matek małych dzieci.

Fala za falą

Tegoż 18. VIII, kiedy w Gdańsku złożono "21 żądań", wybuchł strajk w Szczecinie i po kilku godzinach utworzono tam Międzyzakładowy Komitet Strajkowy. Wśród szczecińskich "36 żądań" znalazły się niemal wszystkie postulaty zgłoszone w Gdańsku, - a na czołowym miejscu prawo do tworzenia wolnych związków zawodowych.

18. VIII wieczorem Gierk w przemówieniu telewizyjnym odrzucił polityczne postulaty strajkujących na Wybrzeżu, a szczególnie żądanie utworzenia wolnych związków zawodowych. Jediną uznaną reprezentacją pracowników miały pozostać oficjalne związki zawodowe pod kierownictwem Centralnej Rady Związków Zawodowych. Podjęto jednocześnie decyzję wysłania do Gdańska komisji rządowej z wicepremierem Pyką na czele dla prowadzenia rokowań z poszczególnymi strajkującymi zakładami. Rozmowy takie rozpoczęły się w Gdańsku 19. VIII z pominięciem MKS-u. Do delegacji tych zakładów, które zgodziły się na odrębne pertraktacje, włączono przedstawicieli dyrekcji, partii i licencjonowanych związków zawodowych.

20. VIII gdański MKS, do którego należały już 304 zakłady, wezwał do przerwania pertraktacji między poszczególnymi delegacjami a komisją Pyki. Stanowisko MKS-u spotkało się z powszechnym poparciem. W Szczecinie 19. VIII strajk miał już charakter powszechny. Następnego nocy władze zapowiedziały przyjazd komisji rządowej. 19. VIII wybuchł strajk powszechny w Elblągu i powstał tam MKS. Od 19. VIII rozpoczęły się krótkotrwale strajki wydziałów w Hucie im. Lenina w Krakowie. Strajkowały też poszczególne wielkie zakłady w różnych ośrodkach.

Druga runda

21. VIII przybyła do Gdańska nowa komisja rządowa pod przewodnictwem znanego z negocjacji lipcowych w Lublinie - Jagielskiego. Początkowo kontynuował on metodę Pyki, usiłując rozbijać jedność strajkujących i pomijać MKS. Podobnie "pracowała" w Szczecinie komisja rządowa z wicepremierem Barcikowskim. Rozpoczęła ona 21. VIII rozmowy z

tamtejszym MKS-em. Podczas dwóch początkowych dni rokowań w Szczecinie Barcikowski odrzucał postulaty

polityczne i uzyskał mimo to zgodę MKS-u na powołanie wspólnej komisji, która rozpatrzyłby żądania ekonomiczne. Usiłował też sugerować w Szczecinie wyraźne różnice między strajkiem szczecińskim a gdańskim.

Wobec fiaska poprzednich prób 23. VIII wieczorem komisja Jagielskiego zdecydowała się rozpocząć rozmowy z gdańskim MKS-em. Spotkanie ograniczyło się do przedstawienia stanowiska przez Jagielskiego. Podobnie jak Barcikowski w Szczecinie, odrzucił on żądania polityczne. Uzgodnieniu działań ze strony władz towarzyszyło jednak uzgodnienie żądań między strajkującymi w obu ośrodkach. Za zgodą władz w nocy 23. VIII przybyła do Gdańska delegacja szczecińskiego MKS-u, przeprowadziła rozmowy i uzgodniła, że prawo do tworzenia wolnych związków zawodowych jest głównym postulatem, bez spełnienia którego nie dojdzie do zakończenia strajków. Utworzono też w Gdańsku komisję ekspertów przy MKS-ie. Rola ekspertów okazała się w następnych dniach bardzo poważna. Eksperti ułatwili MKS-owi uniknięcie pułapek, jakie podczas pertraktacji zastawiała komisja rządowa. Pomagali redagować treść ustaleń w sposób jednoznaczny.

Rozmowy gdańskie podjęto ponownie dopiero 26. VIII, a rozmowy szczecińskie 27. VIII. Zwłoka nie okazała się korzystna dla władz. Od 26. VIII coraz szerzej zaczęła się rozlewać po kraju solidarnościowa fala strajkowa.

Krok po zwycięstwo - Szczecin

29. VIII w nocy uzgodniono tekst porozumienia szczecińskiego i postanowiono podpisać je następnego dnia. Władzom spieszyło się teraz, bowiem treść porozumienia była dla nich łagodniejsza niż postulaty zgłaszane w Gdańsku. Liczyły na to, że zakończenie strajku w Szczecinie zahamuje

rozwój ruchu strajkowego innych regionów oraz skłoni do ustępstw gdański MKS. 30. VIII rano w Szczecinie podpisano porozumienie, uzgodniono też podjęcie pracy w poniedziałek 1. IX.

Tekst szczeciński był względny sukcesem strajkujących. Komisji rządowej udało się zamieścić w nim sformułowania nadające się do różnych interpretacji. Dotyczyło to np. punktu o wolnych związkach zawodowych - pominięto formuły "wolny" czy "niezależny", pozostawiając jedynie „samorządny". Przyjęte sformułowania nie mówiły o tworzeniu nowych związków zawodowych i pozostawiały otwartą możliwość interpretacji, iż chodzi o wybory w ramach dotychczasowych struktur, o ich przekształcenie. Wykreślone były punkty dotyczące spraw politycznych. Zapewniono wszystkim strajkującym, że nie będą represjonowani ani szykanowani "w związku z całokształtem prowadzonej działalności strajkowej", uzupełniono jednak to sformułowanie zastrzeżeniem: „z wyjątkiem popełnionych przestępstw politycznych". Nie wytyczono żadnych kierunków ograniczenia cenzury, zadowalając się stwierdzeniem, iż "sposób realizacji ograniczenia działania cenzury PRL" będzie przedstawiony do 30. XI. 1980 r.

Tylko nieliczne kwestie zostały rozwiązane. Korzystniej przedstawiały się punkty dotyczące spraw ekonomicznych i socjalnych. Uzgodniono m.in. powszechną podwyżkę płac o jedną grupę zaszerzegowania, podniesienie najniższych rent i emerytur oraz podanie dowiadomości publicznej poziomu minimum socjalnego, a także zachowanie płac przez pracowników poszkodowanych na zdrowiu w związku z pełnioną pracą. Bardziej mgliste obietnice dotyczyły wprowadzenia trzyletnich zasiłków macierzyńskich, zahamowania wzrostu cen, poprawy zaopa-

(cd. na str. 6)

w PRL nie spełniła nadziei i oczekiwań pracowników. Uznaje się za celowe powołanie nowych, samorządnych związków zawodowych, które byłyby autentycznym reprezentantem klasy pracującej". Dalej przyjmowano zasadę "wielości reprezentacji związkowych i pracowniczych". Zapowiadano odpowiednie zmiany w ustawodawstwie. MKS stawał się Komitetem Założycielskim nowych związków, zaś rząd zobowiązał się do stworzenia warunków ich rejestracji poza rejestrem oficjalnej Centralnej Rady Związków Zawodowych.

Władze przyznawały nowym związkom prawo opiniowania kluczowych decyzji społeczno-gospodarczych, jak zasad podziału dochodu narodowego oraz wynagradzania i polityki płac, wieloletnich planów gospodarczych, kierunków inwestycji i zmian cen.

Uznawano prawo do strajku i jego uwzględnienie „w ustawie o związkach zawodowych”. Rząd wnieść miał do sejmu w ciągu trzech miesięcy projekt ustawy ograniczającej cenzurę. Padła też obietnica niedzielnej transmisji mszy św. przez radio.

Zadbane też o przywrócenie do pracy osób zwolnionych za udział w strajkach 1970 i 1976 roku.

Po podpisaniu porozumienia gdańskiego do rozwiązania pozostały tylko problemy górnośląskie. 3. IX podpisano w kopalni "Manifest Lipcowy" w Jastrzębiu kolejne porozumienie między delegacją rządową a Międzyzakładową Komisją Robotniczą.

(ppp)

cjonariusze organów bezpieczeństwa - zaczęła gwizdać. Pierwsza próba na wysokości 574 cm była nieudana. Spiker na stadionie apelował do publiczności o ciszę, co tylko wzmogło gwizdy.

Kozakiewicz przeskoczył 574 cm za drugim podejściem. Po wyładowaniu odwrócił się w stronę publiczności i pokazał co o nich myśli wykonując „gest Kozakiewicza”. Wołkow nie pokonał 574 cm.

W tym momencie Kozakiewicz miał już zagwarantowany złoty medal olimpijski. Ale postanowił sięgnąć jeszcze po rekord świata. Pokonał wysokość 578 cm przy drugiej próbie. Próba pokonania 582 cm zakończyła się niepowodzeniem. Podczas jego dalszych prób radziecka publiczność nie przestawała gwizdać.

Zdjęcie Kozakiewicza obiegło prasę, z wyjątkiem, jak łatwo zgadnąć, prasy polskiej i radzieckiej. Ambasador ZSRR w Polsce, Borys Aristow, domagał się odebrania medalu Kozakiewiczowi za obrazę widowni. Władze tłumaczyły tyczkarza skurczem mięśnia spowodowanym wysiłkiem.

Incydent z Władysławem Kozakiewiczem podczas tej olimpiady nie był ważnym wydarzeniem politycznym, ale dla wielu Polaków historia ta miała wielkie znaczenie. Był to chyba pierwszy wypadek, aby ktoś ośmielił się publicznie, na forum międzynarodowym, podczas imprezy transmitowanej na żywo przez telewizję wyrazić swoje uczucia wobec towarzyszy radzieckich (w sposób nie pozostawiający cienia wątpliwości).

I znamienne jest to, iż w parę tygodni później „gest Kozakiewicza” pokazała komunie cała Polska. System sowiecki zachwiał się nagle w posadach. I po co im było gwizdać na Kozakiewicza?

(ppp)

39. rocznica śmierci ks. Romana Kotlarza

Ks. Roman Kotlarz święcenia kapłańskie przyjął 30 maja 1954 r. Posługę kapłańską pełnił jako wikariusz kolejno w parafiach: Szydłowiec, Żarnów, Koprzywnica, Mirzec, Kunów i Słupia Nowa, a od 26 sierpnia 1961 r. aż do śmierci był proboszczem parafii pw. MB Częstochowskiej w Pelagowie k. Radomia.

Ks. Kotlarz w kolejnych parafiach zapisał się jako niezwykle skromny człowiek i bezkompromisowy kaznodzieja. Wobec zarzutów administracji państwowej musiał kilkakrotnie zmieniać parafie. Był pod stałą obserwacją Służby Bezpieczeństwa. Podobna „opieką” SB „otaczało” go we wszystkich parafiach, gdzie pełnił posługę kapłańską.

(cd. na str. 7)

25.06.1976 r. ks. Kotlarz znalazł się w Radomiu.

Widząc tłum demonstrantów protestujących przeciwko podwyżce cen, przyłączył się do nich, a następnie stojąc na schodach kościoła. Św. Trójcy udzielił im absencji in articulo mortis. Po stłumieniu demonstracji w Radomiu, władze co prawda cofnęły podwyżkę cen, ale równocześnie rozpoczęły brutalne represje w stosunku do uczestników robotniczego protestu. Ks. Kotlarz przez kilka następnych tygodni

podczas niedzielnych mszy św. w swojej parafii modlił się w intencji pobitych, aresztowanych, usuniętych z pracy. W kazaniach piętnował kłamstwo, domagał się szacunku dla człowieka i poszanowania sprawiedliwości.

Władze chcąc zastraszyć ks. Kotlarza, wzywały go na przesłuchania, które prowadzili funkcjonariusze SB. Zmuszano go aby przechodził przez milicyjne „ścieżki zdrowia”, podczas których stojący w szeregu funkcjonariusze bili ofiarę. Zastosowano wobec niego areszt domowy, musiał co dwa dni meldować się na komisariacie MO. Został poddany ścisłej inwigilacji. Od połowy lipca 1976 r. był kilkakrotnie pobity na plebani przez „nieznanych sprawców” - funkcjonariuszy SB. Podczas odprawiania mszy św. w dniu Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny - 15.08.1976 r. zasłabł i stracił przytomność.

Ks. Roman Kotlarz zmarł 18.08.1976 r. w szpitalu w Krychnowicach. Nie ulega wątpliwości, że bezpośrednią przyczyną zgonu były obrażenia odniesione podczas pobicia przez funkcjonariuszy SB.

Czy ma Pan świadomość że działanie rządu, wywołujące poczucie krzywdy w innych grupach zawodowych tego samego systemu, stanie się zarzewiem kolejnych protestów społecznych?

Nie kwestionujemy konieczności podniesienia wynagrodzeń dla pielęgniarek i położnych, których wiele jest członkami naszego Związku. Jako związkowcy z ruchu związkowego, który nosi w nazwie słowo SOLIDARNOŚĆ, upominamy się o podwyżki również dla pozostałych pracowników, niejednokrotnie wynagradzanych na poziomie płacy minimalnej. Również dla tych, ofiarnie pracujących w Ratownictwie medycznym oraz w Państwowej Inspekcji Sanitarnej, których wysokość wynagrodzeń kompromituje i okrywa hańbą kierujących resortem. Podwyżki dla służby zdrowia są konieczne i są możliwe. Najlepszym tego przykładem jest wzrost wynagrodzeń, który dokonał się w czasie, gdy resortem zdrowia kierował świętej pamięci profesor Zbigniew Religa. Oczekujemy, iż podobnie jak Pana wielki Poprzednik uzna Pan prawo do godnego wynagrodzenia dla wszystkich zatrudnionych w przychodniach i szpitalach, w tym celu zwracamy się do Pana Ministra o zorganizowanie w trybie pilnym spotkania ze wszystkimi partnerami społecznymi.

**Przewodnicząca Sekretariatu Ochrony Zdrowia
KK NSZZ „Solidarność”
Maria Jolanta Ochman**

(cd. w kolejnym numerze „Biuletynu”)

Gest co komunę złamał

Bywają w życiu społecznym symboliczne znaki, gesty i słowa, które zmieniają bieg historii i zapoczątkowują „nową świecką tradycję”. Wszyscy znają znak „V”- zwycięstwa, pokazywany przy pomocy rozsuniętych palców dłoni, który towarzyszył Polakom w czasie stanu wojennego. Dziś już mało kto jednak pamięta, że wydarzenia Sierpnia 1980 r. poprzedzone były jednym znamiennym i bardzo medialnym gestem, który obiegł dzięki TV cały świat i w niektórych krajach znany jest do dziś jako tzw. „polski gest”.

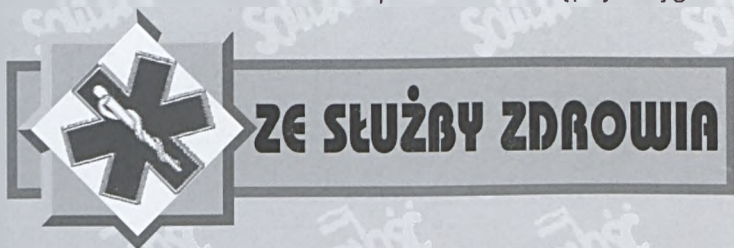
XXVII Igrzyska Olimpijskie w Moskwie w 1980 r. (19.07 - 3.08.1980 r) okryte były od początku niesławą. Protestując przeciwko radzieckiej interwencji w Afganistanie w grudniu 1979 r. z udziału wycofały się 62 państwa (m.in. Stany Zjednoczone, Kanada, RFN, Japonia). Niektóre państwa (m.in. Francja, Wielka Brytania) decyzję o uczestnictwie pozostawiły sportowcom.

30 lipca 1980 r. na moskiewskim stadionie Łużniki odbywały się zawody w skoku o tyczce. Przy wysokości 564 cm w konkurencji pozostało tylko czterech zawodników: Władysław Kozakiewicz, drugi reprezentant Pol-

ski Tadeusz Ślusarski, Francuz Philippe Houvion oraz Rosjanin Konstantyn Wołkow. Jedynie Kozakiewicz pokonał 564 cm bezbłędnie przy pierwszej próbie. Pozostali trzej zawodnicy pokonali tę wysokość za trzecim podejściem.

Przy wysokości 568 cm Houvion i Ślusarski odpadli. Pozostał jedynie zawodnik gospodarzy Wołkow i Kozakiewicz. Kozakiewicz pokonał 568 cm za pierwszym podejściem, Wołkow za trzecim.

Następnie Kozakiewicz przystąpił do skoku na wysokość 574 cm. Nieprzychylna mu radziecka publiczność – a byli to specjalnie „zaproszeni” żołdaci i funk-

(cd. ze str.3)

także inne grupy zawodowe, których umiejętności są niezbędne do zabezpieczenia opieki nad pacjentem.

Głęboko wierzymy w to, iż jako pracodawca dostrzega Pan i docenia wkład pracy i miejsce w systemie opieki zdrowotnej również pozostałych grup zawodowych, bo oczywiście powinno być dla Pana, że praca w służbie zdrowia stanowi system naczyń połączonych i działań się uzupełniających. Dlatego ze zdumieniem i niepokojem reagujemy na wiadomość o zamiarze przekazania środków na wzrost wynagrodzeń tylko dla jednej grupy zawodowej.

Stawiamy zatem pytanie: czy jako zarządzający szpitalem podzieli Pan zaproponowane przez siebie podwyżki tylko dla pielęgniarek i położnych? Czy wraz z rozdziałem tych środków uwzględni Pan również wkład pracy pozostałych członków swojego personelu medycznego? Czy do działań konfliktujących środowisko medyczne będzie Pan namawiał dyrektorów szpitali w całej Polsce?

Z zalem zawiadamiamy, że nasze związkowe szeregi opuściła

kol. Maria Bartula

Maria Bartula (ur. 8 XI 1928 w Jedlińsku k. Radomia), absolwentka Uniwersytetu Łódzkiego – kierunek filologia polska (1970).

W latach 1945-1947 żołnierz WiN, w latach 50. wielokrotnie zatrzymywana przez radomskie UB. 1970-1987 nauczycielka języka polskiego w ZSZ im. mjr. Henryka Dobrzańskiego „Hubala” w Radomiu. Od IX.1980 w „Solidarności”, współtwórczyni „Solidarności” Nauczycielskiej w Radomiu.

Po 13.XII.1981 redaktor podziemnego pisma nauczycielskiego „Rzecz Sumienia”, od 1986 współpracowniczka „Wolnego Robotnika”. W VI.1987 zwolniona z pracy; od 1987 na emeryturze. 1990-2001 sekretarz Regionalnej Sekcji Pracowników Oświaty Wychowania NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska, od 1994 sekretarz KZ NSZZ „Solidarność” POiW w Jedlińsku. Stała współpracowniczka naszego „Biuletynu” i autorka cyklu wspomnieniowego o odrodzeniu radomskiej „Solidarności” po stanie wojennym. Wyróżniona Medalem Wojska Polskiego (nadany 1948 w Londynie, wręczony 1990), odznaką Weterana Walk o Niepodległość (1995).

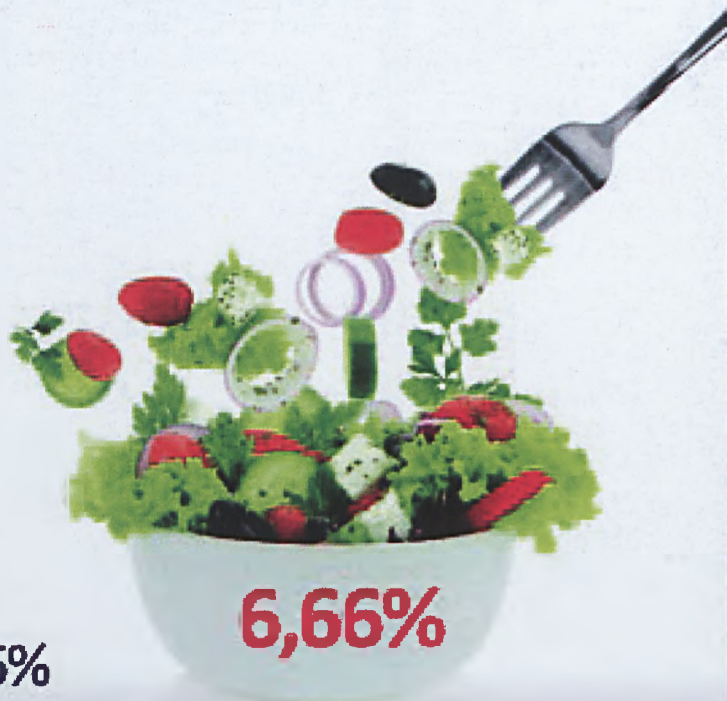
CZEŚĆ JEJ PAMIĘCI !!!

wyrazy współczucia pograżonej w żalu RODZINIE składają

**Przewodniczący Zarządu Regionu
NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska
Zdzisław Maszkiewicz**

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Kredyt lekko strawny

Kredyt konsolidacyjny z oprocentowaniem tylko 6,66%

6,66%

Skontaktuj się z naszym doradcą. Przyjedź do Ciebie.
Zadzwoń lub napisz SMS o treści "Kontakt".

Marta Szczodra, tel. 601 364 695
Monika Nowocień, tel. 724 695 797
Karolina Kacak, tel. 519 045 210

 Bank Poczty

www.pocztowy.pl
801 100 500, 52 34 99 499

opłaty zgodnie z taryfą operatora

Roczny wskaźnik efektywności (RWE) w rozumieniu Ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. z późn. zm. wynosi dla reprezentatywnego przykładu 6,79% przy założeniach: kredyt udzielony w dniu 01.06.2015 r., całkowita kwota kredytu 26 875 zł, okres kredytowania 108 m. m., spłacany w równych ratach kapitałowo-odsetkowych w kwocie 343 zł od 1. dnia każdego miesiąca, oprocentowanie zmienne 6,66% w stosunku, rocznym, przewidywane 6,66% od udzielonej kwoty kredytu. Całkowity koszt kredytu dla powyższego reprezentatywnego przykładu wynosi 16 271 zł, w tym: odsetki 8 461 zł, prowizja 1 790 zł. Całkowita kwota do zapłaty 37 146 zł. Powyższe informacje nie stanowią oferty w rozumieniu art. 66 Kodeksu cywilnego. Przyznawanie kredytu oraz jego ostateczna wysokość uzależniona jest od wyniku oceny zdolności kredytowej. Okres kredytowania oraz pozostałe warunki oferty, w tym oprocentowanie, uzależnione są od segmentu oraz energię kredytowej Klienta. Zmiana oprocentowania udzielonego kredytu wpływa na koszt obsługi udzielonego kredytu oraz na wysokość rat kredytowych. Poczta Polska S.A. jest uprawniona do dokonywania w imieniu i na rzecz Banku Powszechnego S.A. czynności faktycznych i prawnych związanych z przygotowywaniem, oferowaniem lub zawieraniem umów w zakresie kredytów konsumenckich i umów rachunku bankowego. Poczta Polska S.A. nie współpracuje z innymi kredytodawcami niż Bank Powszechny S.A. O szczegóły oferty zapytaj doradcę na każdej Poczcie lub w placówkach Banku Powszechnego.

Region NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Adresy i telefony:

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska
26-600 Radom ul. Traugutta 52

e-mail: solidar1@radom.net solidar2@radom.net
solidar3@radom.net

telefony: centrala/sekretariat ZR – 483623804 tel./fax

centrala – 483623643/4836251-61 centrala

sekretariat - wew. 21

sekretariat/fax - wew. 22

przew. Zdzisław Maszkiewicz - wew. 23

skarbnik Maria Górska - wew. 24

wiceprzew. Krzysztof Kośla - wew. 25

wiceprzew. Andrzej Wójcicki - 607279893

Zespoły problemowe:

Zespół Szkoleń i Promocji Związku - wew. 25

Zespół ds. Organizacyjnych - wew. 25

Zespół ds. Akcji Protestacyjnych - wew. 25

Zespół ds. Budżetowych - wew. 25

Zespół Promocji i Rozwoju/ Kasa - wew. 27

Zespół prawa pracy/Interwencji - wew. 28

Redakcja „Biuletynu” - wew. 29

Księgowość - wew. 30

Sekcje i Komisje Branżowe - wew. 31

Biuro Terenowe ZR - TKK Lipsko

27-300 Lipsko ul. Partyzantów 5

– szef biura: Wojciech Dziółko tel.: 483780260

Biuro Terenowe ZR - TKK Szydłowiec

26-500 Szydłowiec ul. Ogrodowa 8

– szef biura: Czesław Stefański tel.: 662211632

Biuro Terenowe ZR - TKK Warka

05-660 Warka ul. Długa 51a – szef biura: Jan Skowroński

Biuro Terenowe ZR - TKK Zwoleń

26-700 Zwoleń ul. Puławska 2 - szef biura: Tadeusz Wach

Biuro Terenowe ZR - TKK Pionki

26-670 Pionki ul. Sienkiewicza 40

– szef biura: Zdzisław Maszkiewicz tel.: 609360300

BIULETYN

INFORMACYJNY

NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Radom 26-600, ul. Traugutta 52

e-mail: solidar2@radom.net

Redakcja, tekst i skład: Paweł Podlipniak (ppp)

egzemplarz bezpłatny

Numer 771 zamknięto 6.08.2015

Nasze konto: Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska PEKAO
S.A. II O/Radom 23124032591111000030031542